

Người Trở Về Từ Cõi Chết

Truyện Ngắn Dị Thường

Trời đã về chiều, gió biển lồng lộng thổi làm cho những cuộn mây đen khổng lồ vùn vụt bay trên vòm trời, những cây thông to lớn như muốn nghiêng ngã, cành rung chuyển, lá xào xạc. Tiếng gió hú nghe như tiếng than của ma quái hay của oan hồn những kẻ đã chết nơi nào đó dưới những vực thẳm lởm chởm đá có cạnh sắc bén như lưỡi lê kẻ thù. **Pinadas Palm Beach** vẫn nổi tiếng là đẹp, là thơ mộng, nhưng chiều nay có nét hung dữ của một quái vật đang nổi giận. Những lớp sóng cao cả năm bảy thước từ tuốt nơi xa cứ ào ào đổ vào bờ, hết lớp này đến lớp kia, bọt biển trắng xóa cả một vùng rộng có đến nửa cây số chứ không ít. Nước biển vỗ lên những tảng đá to lớn bắn tung tóe lên không trung, để rồi được gió mang đi xa, tuốt đến tận nơi Hoàng đang ngồi.

Anh đang ngồi ngắm cơn thiên đình của biển cả như muốn đo lường sức mạnh tày trời của thiên nhiên. Theo lời tiên đoán của nha khí tượng, tối nay cơn bão sẽ bay tới từ phía đông bắc, gieo tang tóc cho khu vực này. Nhà cửa sẽ đổ nát, mái sẽ bị tốc lên, bị gió cuốn bay đi, nước mưa sẽ làm cho cả vùng này ngập lụt. Không gì có thể ngăn chặn được sự tàn phá của cơn giông tố và nhiều người có thể sẽ bị thiệt mạng. Dân địa phương hoặc đã tản cư, đi vào vùng sâu bên trong đất liền, hoặc họ đã chuẩn bị cẩn thận để tự bảo vệ và bảo vệ tài sản của họ. Họ đã đóng những tấm ván dày hai, ba phân để bít kín cửa sổ nhà họ, họ đã để hàng trăm bao cát xung quanh nhà để ngăn không cho nước trào vào phía bên trong, và tất nhiên họ đã tích trữ nước uống, thực phẩm và những thứ cần dùng trong trường hợp khẩn cấp như là thuốc men, đèn pin, đèn cầy, chăn mền, và hàng chục thứ khác nữa.

Hoàng không phải là dân địa phương. Anh đã đến nơi đây để nghỉ mát một tuần, để thưởng thức thắng cảnh thần tiên của vùng này mà anh đã nghe nói từ lâu, và nhất là để gặp lại người tình mà anh đang khao khát muốn gặp lại. Và lại, khi quyết định đi tới nơi đây, anh đâu biết cơn giông bão sẽ đổ tới tối nay? Anh đã tới đây được ba ngày và đã sống yên bình đâu có dấu hiệu nào cho biết biến cố này sẽ xảy đến? Làm sao anh có thể tiên đoán được những biến đổi của thiên nhiên? Anh đã chuẩn bị cho việc đến nơi đây trước đây cả tháng, sau khi được thư của Loan Anh. Trong lá thư, nàng hẹn sẽ đến gặp anh vào một ngày không định trước trong tuần. Giá mà là người khác thì anh đã từ chối cuộc gặp gỡ bất định này. Ai đi hẹn người yêu mà lại không cho biết chắc ngày giờ hẹn như thế?

Nhưng Loan Anh, người anh yêu, lại là đàn bà có chồng và nàng phải trốn chồng đến đến với anh. Không còn chịu nổi cơn nhớ nhung mòn mỏi, nàng đã phải tìm cơ hội thuận tiện, phải mưu tính, và tất nhiên phải liều để đến thăm anh. Chính khó khăn làm cho anh càng thương nàng hơn và làm cho hai người càng thấy sức mãnh liệt của tình yêu. Yêu nhau lén lút làm tăng cái thú được gặp lại nhau, được ôm nhau hôn nhau và mức độ say đắm của yêu đương càng thêm nồng nàn, càng thêm nóng bỏng. Chỉ nghĩ đến sự thèm khát nhau, lòng ham muốn được có nhau cũng đủ làm cho hai con người đó quên đi tất cả hiểm nguy, bỗ phận, luân lý, đạo đức. Cả lời dèm pha của người ngoài lẫn sự phán đoán của xã hội đều vô nghĩa trước sự khao khát của yêu đương.

Hoàng đã phải đi hàng ngàn dặm mới tới được những nơi hẹn khác nhau và Loan Anh thường chỉ cho anh biết trước một thời gian ngắn. Lần này anh đã phải bay sang từ Cali nơi anh đang sinh sống. Anh thông cảm vì đâu phải nàng muốn như thế? Nàng đâu có tự do muốn gặp anh bất cứ nơi đâu, gặp anh lúc nào thì gặp. Nàng đâu có thể muốn đi đâu thì đi, muốn đi lúc nào thì đi? Nàng đã có chồng và phải trốn chồng đến với người tình. Ai bảo hai đứa yêu nhau làm gì cho khổ?

Như thế, tình yêu lén lút của Hoàng và Loan Anh đã kéo dài gần năm năm trời. Anh nhớ ngày anh gặp nàng lần đầu tại một buổi dạ tiệc tổ chức cho các nghệ sĩ, văn sĩ toàn nước Mỹ, một buổi liên hoan để chào mừng những văn nghệ sĩ hải ngoại trẻ có tài và được nhiều người mến chuộng. Loan Anh đến nhận một giải thưởng gì đó anh không nhớ vì anh đâu cần biết đến chi tiết này? Anh chỉ biết rằng nàng xinh đẹp lại có tài, nàng lộng lẫy trong chiếc áo dài nhung đỏ xắm lại thêm một cành hoa vàng giữa ngực làm cho anh càng chú ý đến bộ ngực căng phồng hấp dẫn, đầy nhựa sống của nàng. Vừa nhìn thấy nàng thướt tha bước lên trên bục anh đã

thấy choáng váng mặt mày vì thân thể nẩy lửa và vẻ đẹp kiêu căng nhưng quý phái của nàng. Sự chú ý của anh gia tăng khi nghe người ta giới thiệu nàng như là một nhà văn có biệt tài viết những truyện trinh thám và lại là con gái của họa sĩ danh tiếng Loan Hương mà anh vẫn nghe tiếng. Các truyện của nàng đã được dựng thành phim, anh đã từng đi xem một hai lần nhưng chưa bao giờ để ý đến người viết cốt truyện. Nay thì anh đã mê mẩn trước sắc đẹp nghiêng thành đổ nước của Loan Anh.

Lời phát biểu của Loan Anh trước cử tọa làm cho Hoàng rất ngạc nhiên không kém. Nàng đã nói:

-*Nhân dịp này, em muốn xin gửi đến anh Hoàng Dương lời nhiệt thành biết ơn của em. Những tuyệt phẩm của anh đã hướng em đi vào con đường viết văn và cho em cảm hứng để sáng tạo...*

Ngày đó nàng khoảng ba mươi và con đường văn nghệ của nàng đang mở rộng thênh thang. Nàng đang tiến lên cả đài danh vọng lẫn phú quý vì nàng đang có năm bảy hợp đồng ký với những hãng phim và nhà xuất bản và chồng nàng, nhà triệu phú Quang Minh là tổng giám đốc công ty địa ốc lớn nhất nhì Texas. Loan Anh đi đến đâu cũng được ái mộ và kính nể nhưng đối với anh, nàng chỉ là một người con gái bé nhỏ mà anh muốn chiếm làm người tình. Anh đã là một người từng trải qua nhiều sóng gió của cuộc đời, anh đã ngoài năm mươi, cái tuổi đã bắt đầu thấm mệt và nguồn cảm hứng sáng tác của anh, tuy vẫn dồi dào, không còn phong phú như trước. Sách của anh vẫn còn bán chạy, những tác phẩm của anh vẫn còn được ca ngợi, nhưng anh đã vượt qua cái thời điểm tốt đỉnh của văn nghiệp. Anh vốn ghét mọi sự suy tàn và không muốn thấy mình, một ngày nào đó bị bỏ chìm trong quên lãng. Anh sợ bị dìm vào con đường chua sót của sự phai mờ. Vì thế, anh đã quyết định gĩa từ vũ khí, anh đã bỏ cuộc, anh vẫy tay chào từ biệt cái nghiệp dĩ anh đã đeo đuổi từ khi anh mới hai mươi tuổi. Trong ba mươi năm dòng dã, anh đã cho ra đời hàng trăm tác phẩm, anh đã được vinh danh như là một cây bút có thiên tài không ai có thể so sánh được. Marilyn Monroe đã giã từ cuộc sống sung sướng để luôn luôn được nhớ đến như là người đàn bà đẹp và kêu gọi hơn tất cả những người đàn bà khác. Cũng như thế, anh muốn được luôn luôn nhớ đến như là một nhà văn tài ba xuất chúng, một con người khác thường, không tìm được nơi một người khác. Anh nhớ ngày anh còn trẻ, anh đã muốn là một James Dean trong làng văn.

Cuồng giông vẫn lồng lộn ngoài kia, gió thổi cả trăm cây số giờ đập ầm ầm vào những khung kính lớn của toà nhà khách sạn kiên cố Carlston Ritz năm tầng lầu như thể muốn phá tan lớp kính dày hai phân và ào vào bên trong. Gió làm rung chuyển những mái che bằng vải bố căng trên những cửa sổ và đã bốc đi một số, thổi chúng bay lên xa tít trên trời như thể chúng là những cánh điều vĩ đại đứt giây không còn ai điều khiển. Nhìn những cây dừa nước cao cả hai ba chục thước uốn éo trước cơn gió, Hoàng thấy như thể chúng đang múa may quay cuồng trước sự kích động của thiên nhiên. Anh hình dung ra cảnh những người đàn bà điên trần truồng nhảy múa ngoài sân của một viện dưỡng trí mà anh đã thấy khi anh đến thăm một người cô bị bệnh. Ngày đó anh mới lên mười, anh chưa hiểu được rằng những ức bách của cuộc sống có thể đẩy con người đến chỗ mất trí, không còn ý thức được những hành động của mình.

Hoàng với ly cognac đưa lên miệng hớp nhẹ, rồi ngả lưng ra phía sau chiếc ghế nệm, tay trái vẫn giữ ly rượu. Anh dùng tay phải móc túi lấy bao Pall Mall đỏ, lắc lắc cho những điều thuốc lộ ra rồi đưa cả bao thuốc lên miệng cắn nhẹ một miếng vào giữa răng. Anh để bao thuốc trở lại túi áo rồi nhếch dít đưa tay vào túi quần lấy cây quẹt máy điện Dunhill bằng vàng. Anh nhấn nhẹ chiếc nút tròn để ngọn lửa phật lên cao, đưa nó tới gần điều thuốc, rít một hơi dài. Mười giây sau, anh ngừng đầu lên trời, mở miệng nhả một làn khói xanh dài, rồi lim dim đôi mắt, anh nhìn lớp khói bay đi và tan dần trong không gian. Trong đầu anh vẫn là hình ảnh bữa liên hoan năm xưa, anh đã đến đó để gặp lại Quang, một người bạn thân, một nhà thơ nổi tiếng trong trào lưu Tân Lăng Mạn. Vừa thấy anh, Quang đã lớn tiếng:

- Đây rồi! Tớ chờ mãi mới thấy cậu đến! Chắc lại bị đào giữ chân phải không?
- Chẳng có đào với mơ nào hết! Lúc này tớ đang cô đơn đây!
- Cô đơn hả? Em Yên của cậu đâu rồi?
- Về Paris trở lại từ cả tháng rồi! "*Em đi để anh buồn vương vấn...*" Cậu làm tiếp cho tớ bài thơ để tớ tặng em.

- Thơ mà làm gì? Cứ để em đi, có em khác cho cậu đây rồi! Lại đây tớ giới thiệu cho...
- Ai đó mà cậu hớn hờ thế?
- Loan Anh. Em vừa nhắc tên cậu đó. Cậu có nghe không?

Hoàng giả vờ như không biết chuyện:

- Nhắc tên tớ? Làm gì có chuyện ấy! Cậu đừng đùa dai..
- Thật mà! Lại đây. Em sẽ rất sung sướng khi được gặp nhà văn Hoàng Dương của lòng mình...

Buổi liên hoan đêm đó có đến năm trăm người tham dự. Sau chương trình chào mừng quan khách, giới thiệu các văn sĩ trẻ trúng giải và trao giải thưởng, là bữa tiệc rượu theo lối tây phương. Những tên bồi bàn ngoại quốc bưng rượu đi lòng vòng mời khách trong khi những em tiếp viên đầm đầy chiếc xe mang đủ thứ thức ăn đi quanh để tùy ai nấy muốn ăn gì thì thò tay vào mà bốc. Tiếng nhạc rên rỉ, tiếng Khánh Ly, Lê Thu nữ non những bài ca tình buồn làm cho ai nấy chạnh lòng. Hoàng đã nhủ thầm: "*Không biết ai đã chọn những bản nhạc này thật thiếu thông minh! Tiệc vui mà lại cho hát toàn nhạc buồn!*" Anh đang chán đời, nghe những bản nhạc thất tình đó làm cho anh xuống tinh thần thêm. Cũng may mà anh đã tìm ra được Quang và hẳn đã đưa anh đến với em Loan Anh.

Lần đầu em thấy anh bằng xương bằng thịt, em đã chớp chớp làn mi cong, đứng đó, nụ cười trên môi, không nói năng được gì. Tiếng xét ái tình đã đánh, em thấy rõ em đã yêu anh ngay từ giây phút ấy, tim em đập loạn đả trong lồng ngực, em thấy trong người em một ngọn lửa cháy lan ra, làm cả thân em nóng lên bừng bừng, em cố chần tỉnh để không run rẩy. Em nghe anh khen em giỏi, em đẹp trong lòng dâng lên một nỗi vui sướng em chưa từng cảm thấy bao giờ.

- Rất hân hạnh được gặp Loan Anh. Tôi vẫn mến tài viết của em từ lâu, nay lại được chiêm ngưỡng em, thật là vinh hạnh cho tôi....

Em e lệ, vừa nhoẻn miệng cười duyên, vừa lí nhí:

- Cảm ơn anh, em cũng rất hân hạnh...

Em quá xúc động để có thể nói gì thêm.

- Để anh Hoàng take care Loan Anh giùm tôi nhe! Tôi đang lên cơn khát, phải đi tìm tí whisky đổ vào họng không cổ khô khan quá!
- Cậu đi đâu thì đi nhưng trước khi về cho tớ gặp lại một chút. Có tí chuyện muốn nói với cậu.
- OK. Mình sẽ gặp nhau sau.

Tiếng nhạc trỗi lên, giọng ai nấy giống như giọng Lê Uyên hát bản "*Bài Tango Cho Em*". Hoàng nắm tay đưa em ra sàn nhảy. Hai đứa quấn quít bên nhau, quay cuồng trong điệu nhạc lời ca bắt hủ. Anh để miệng sát tai em nói khẽ:

- Loan Anh ơi, em đẹp tuyệt vời! Chắc anh sẽ yêu em mất đi thôi!

Em chỉ nở nụ cười sung sướng, không nói câu gì. Anh ôm em sát hơn để hai thân mình dính vào nhau và hai đứa xoay người lướt đi trên sàn nhảy. Khi tiếng nhạc chấm dứt, hai đứa đi sát bên nhau trở về chỗ cũ, anh có cảm tưởng như anh đã quen biết em từ thuở nào.

- Thưa ông, ông có cần thêm chi nữa không ạ?

Tiếng người con gái phục vụ làm anh bừng tỉnh, thoát ra khỏi giòng suy tư đã đưa anh về với quá khứ. Anh nhìn người hầu bàn mỉm cười:

- Cô cho tôi thêm một ly cognac và một ít đậu phộng.
- Thưa ông vâng ạ.

Ngoài kia trời đã đổ mưa lớn mà anh không hay. Những hạt mưa nặng trĩu được cơn gió thổi bay đi dòn dập dập mạnh lên những tấm cửa kính lớn làm nên một tiếng khua động vang dội. Cộng thêm là tiếng gió rít luồn qua những khe nhỏ xíu nghe thật rùng mình khó chịu. Trời đã về chiều và đa số khách ngồi nơi đây ngắm sóng biển lồng lộn trong cơn giông tố đã rút vào phòng ăn. Hoàng chưa thấy đói bụng. Anh đã làm năm sáu ly apéritif rồi nhưng sao miệng vẫn nhạt, anh vẫn chưa muốn ăn. Anh cảm thấy hơi buồn buồn, anh nhớ em Loan Anh của anh.

"*Loan Anh yêu của anh ơi, em đang ở nơi nào? Em có hay rằng anh đã chờ đợi em từ ba hôm nay rồi hay không? Ba hôm chờ em là ba thế kỷ đó! Anh đâu sống để chờ em? Anh*

sống để được có em bên anh, để được ôm em vào lòng, ghì em chặt trong vòng tay, hôn em lên đôi mắt nhưng, lên làn môi mọng đỏ, lên cổ nơi em có làn da mịn nõn nà. Em ơi anh nhớ mùi Chanel No 5, anh nhớ mùi da thịt, anh nhớ bộ ngực căng đầy, anh nhớ cặp đùi dài trắng của em. Anh nhớ em, nhớ hơi thở dồn dập, nhớ làn da nóng bỏng, nhớ tiếng em rên khe khẽ bên tai anh, nhớ cái run rẩy. Và anh thèm được nghe em nói ‘Em yêu anh ngút ngàn, em cảm ơn anh, em cảm ơn anh...’ Trong lúc em đã đi vào thế giới của ái ân, em đâu còn biết gì nữa mà cảm ơn hả em? Loan Anh của anh ơi, anh nhớ em, thèm em đến phát điên lên mất! Em đâu? Em đâu rồi?”

- Thưa ông, ly cognac và đĩa dâu phụng...
- Cảm ơn. Cô để đó cho tôi.
- Thưa ông có cần chúng tôi giữ chiếc bàn ông vẫn ngồi dùng cơm?
- Vâng cô để dành nó cho tôi.
- Thưa chừng nào ông tính dùng cơm để chúng tôi chuẩn bị?
- Một tiếng nữa. Bây giờ còn sớm quá!
- Thưa ông vâng ạ!

“Tiên sư con bé! Mình đang nhớ đến em, mình đang vui trong cơn mơ thì nó lại làm mình tỉnh dậy!”

Hoàng nhón lấy mấy viên đậu phộng bỏ vào miệng nhai. Cái bùi bùi của lạc làm cho anh bớt thấy nhạt miệng. Anh cầm ly cognac làm một hơi dài rồi châm điếu thuốc mới. Anh lại thả hồn về với những lần gặp gỡ người yêu bé nhỏ của anh. Anh nhớ lại nụ cười chúm chím của em tươi như bông hoa hồng chớm nở, anh nhớ những lời nói ngọt như đường mật em đã nói với anh, những lời nói chứa chan yêu thương, những lời nói nồng nàn em diễn tả cái hạnh phúc vô bờ bến khi được ở bên anh. Anh nhớ những lúc em dụi đầu vào ngực anh, để anh hôn nhẹ lên mái tóc huyền, để anh xoa nhẹ đôi vai, những lúc em làm nũng với anh, hỏi anh có yêu em nhiều không, có thương em thật không, có nhớ em như em nhớ anh hay không. Em ơi anh không yêu em, thương em nhớ em thì anh thương yêu nhớ ai? Em là tất cả cuộc đời của anh, anh chỉ còn sống cho em, vì em. Không có em thì đời anh chẳng còn gì để vui, anh chẳng còn gì để sống.

Hoàng đang mơ màng nhìn vào hư vô, anh đang đi vào tiềm thức của chính anh, anh đang đi tìm những hình ảnh đẹp tuyệt vời của hạnh phúc chứa chan thì anh thấy xa tít chân trời. nay đã tối đen loé lên những tia chớp khổng lồ, liên tiếp làm sáng chói cả một vùng bầu trời rồi lại lịm tắt để rồi lại loé lên. Và sau đó chưa đầy một phút, một tiếng gầm inh tai vang dội, làm cho anh giật nảy mình, tiếng xám khủng khiếp anh chưa từng nghe thấy trong đời, làm cho anh rụng rời chân tay. Thế rồi tất cả những ngọn đèn trong tòa nhà bỗng phụt tắt, bóng tối bỗng phủ xuống bao quanh tất cả vùng xung quanh anh. Anh chưa biết phải phản ứng ra sao thì anh nghe những tiếng thét kinh hoàng của những thực khách nữ vang lại từ phòng ăn bên trong. Anh cố gắng lấy lại bình tĩnh, cố gắng hoàn hồn. *“Mình cứ ngồi yên đây! Có gì đâu mà phải hoảng? Chút xíu thì lại có điện trở lại chứ gì!”* anh tự nhủ.

Nhưng anh chưa hoàn hồn thì một luồng điện bỗng chạy từ sống lưng anh lên đến tận đỉnh đầu lan vào óc anh, làm cho anh vừa rùng mình vừa đau buốt như thể có hàng vạn mũi kim chích vào xương sống, vào xương tủy, vào những giây thần kinh chằng chịt chạy theo cột xương sống của anh, óc anh đau nhói như thể có một bàn tay khổng lồ vô hình đang bóp nát đầu anh. Anh thấy nghẹt thở, miệng anh há hốc cổ họng lấy những hơi không khí để khỏi chết ngộp, một cái gì đó đè nặng lên ngực anh, anh hốt hoảng đưa hai tay lên ôm lồng ngực rồi sờ lên cổ, nhưng không thấy gì. *“Mẹ kiếp! Mình lại lên cơn gì đây? Những cảm giác lúc này là thật hay giả? Sao mình lại thấy kỳ cục như vậy?”* Anh cố lấy hết sức đứng dậy để lần mò đi nơi khác nhưng không được. Người anh như nặng ngàn cân, hai chân anh nhũn như bún, thân anh như đã dính chặt vào khung ghế, anh không sao nâng được thân mình lên.

Đang hồi hộp lo sợ như thế thì những tia chớp ma đại lại loé lên làm sáng cả căn phòng khách lớn mênh mông trong một vài giây rồi đêm tối lại chìm xuống. Thời gian như ngừng lại, anh có cảm giác một phút dài hơn một giờ. Tim anh vẫn đập thình thịch như muốn phá vỡ lồng ngực. Và ngay khi những tia chớp cứ loé lên, anh bỗng thấy ngay trước mặt, sau khung kính to lớn nhìn ra biển, anh thấy cách xa anh chưa đầy mười thước, bóng một người đàn bà quen thuộc, một bộ mặt đẹp man dại, đầu tóc rữ tươi, thân mình ướt đẫm nước mưa, chiếc áo nàng mặc trên người rách nát nhiều nơi. Anh nhìn đôi mắt nàng, đôi mắt nhưng đen láy, anh thấy đôi mắt ấy buồn diệu vợi, ánh mắt nhìn về phía anh nhưng thể hiện một sự xa xăm, một ánh mắt đau đớn khổ sở trên một vẻ mặt bơ phờ như thể nàng đã đi từ nơi nào xa lắm để về đến nơi đây. Nàng đã đi trong

con bão tố như thế ư? Nàng là một kẻ không nhà hay là một người đi lạc? Tại sao nàng không đi cửa phía trước mà vào? Sao lại đứng ngoài mưa gió như thế?

Khi tiếng xám vang rền thì những tia chớp đã ngưng loé lên và bóng người đàn bà cũng đã biến mất. Trong đêm tối mịt mờ, Hoàng không còn thấy cái bóng ghê hồn kia hiện ra nơi khung cửa kính nữa. Anh vẫn còn run rẩy trong chiếc ghế bành, cơn sợ hãi vẫn còn đó. Anh vội vã sờ soạng trước mặt tìm ly rượu, đưa lên miệng uống hết chỗ cognac còn lại. Cái nóng cháy cổ của chất cồn trong rượu làm cho anh tỉnh trí. Từ từ tim anh bớt đập nhanh, lồng ngực anh bớt bị đè nặng, óc anh không còn thấy buốt như lúc vừa qua. *“Khốn nạn thật! Mình thức chứ có ngủ đâu mà nằm mê? Sao bóng người đàn bà đó cứ ám ảnh mình như thế này không biết?”*

Hiện tượng ma quái đó đã đến với anh hai đêm qua. Anh đã thấy bóng người đàn bà ấy hiện ra trong cơn ngủ, anh đã có những cảm giác kinh hoàng như thế mỗi khi nàng hiện về. Hai lần nàng đã hiện về trong bóng đen của đêm tối, với ánh mắt buồn xa xăm thể hiện sự đau đớn vô cùng tận của tâm hồn nàng. Anh thấy ánh mắt đó mà thất ruột, anh nhìn nỗi buồn trong đó mà thấy thương sót đến thót con tim. Phải thấy ánh mắt đó mới thấy sự đau đớn của linh hồn, cái đau đớn xé tâm can người nhìn, làm cho người nhìn phải quặn quại đau khổ cùng với nàng. Anh đã thẫn thức trong giấc ngủ vì ánh mắt đó, lúc tỉnh dậy mắt anh còn vương đôi giọt nước, anh chẳng hiểu tại sao.

“Em là ai mà cứ về với anh trong những lúc thanh vắng như vậy?” Hoàng tự nhẩm trong đầu. Vừa nghĩ thế thì anh nghe một giọng nói quen thuộc ngọt ngào thủ thỉ bên tai anh làm anh rợn tóc gáy, nổi da gà: *“Anh không nhận ra em sao? Em, Loan Anh đây mà!”* Anh cảm thấy choáng váng mặt mày. Anh không tin ở tai anh: *“Không lẽ mình mê ngủ? Hay là mình bị bán loạn tinh thần nên tưởng tượng ra như thế?”* Anh cố lắc đầu như để dứt khỏi cơn u mê anh đã chìm vào từ lúc nào anh không hay.

Thế rồi ánh sáng trở lại, những ngọn đèn điện khắp nơi trong toà nhà đã lại bừng chiếu, sinh hoạt trở lại bình thường. Tất cả biến cố xảy ra chưa đầy năm phút, nhưng sao Hoàng thấy nó kéo dài rất lâu, như cả giờ đồng hồ. Anh cảm thấy mệt mỏi lạ thường. Vài phút sau khi giòng điện được tái lập, anh uể oải đứng dậy đi về phòng ăn. Anh len lỏi giữa đám đông thực khách bấy giờ đã ngồi ăn uống, cười nói vui vẻ trở lại. Anh bước tới chiếc bàn dành riêng cho anh.

Hoàng kêu một cái steak filet mignon, một đĩa salade, và một chai vang đỏ. Trong đầu anh vẫn còn vấn vương những hình ảnh kinh dị và tâm trí anh vẫn chưa trở lại bình thường. Anh ăn vài miếng salade, nuốt vài miếng thịt bò rồi để những đĩa thức ăn sang một bên. Nhìn ra ngoài trời, anh thấy cơn mưa đã tạnh, gió đã bớt hung bạo, không còn sấm sét đùng đùng nữa. Cơn giông tố đã tạm ngưng hoành hành, có lẽ để chuẩn bị cho một cuộc tấn công sau đó dữ dội hơn, một cơn tàn phá ác liệt hơn. Hoàng không ăn nhưng anh vẫn ngồi nơi chiếc bàn uống vang và hút thuốc. Anh đã hút cả chục điếu thuốc từ chiều và gói Pall Mall đỏ nằm trên mặt bàn ăn nay đã gần xẹp. Anh đã uống hơn nửa chai rượu và anh thấy hơi say. Anh định bụng đi một vòng ra ngoài hàng hiên để cho gió biển làm cho anh bớt khó chịu. Anh không muốn về phòng mặc dù đã hơn mười giờ đêm. Bình thường ra, anh có thể dành phần buổi tối còn lại đọc sách hay coi truyền hình, nhưng đêm nay lời thủ thỉ của Loan Anh vẫn còn lơ lửng bên tai anh, vừa làm anh nhớ nàng vừa gieo một cảm giác ghê rợn trong lòng anh. Anh kêu bồi bàn tính tiền rồi đứng dậy bước đi.

Khi vừa bước tới ngưỡng cửa đưa ra hàng hiên, cơn gió thổi mạnh làm cho anh bật trở lại. Anh ngã người gần muốn té nhưng đã cố đứng bật dậy. Anh bám vào tường, mon men đi tới, trong đầu anh tính ra đứng ngoài này chừng năm phút đợi cho anh tỉnh trí rồi sẽ trở vào phòng khách ngồi nghỉ. *“Không có em bên mình, về phòng ngủ làm gì cho thêm cô đơn? Loan Anh của mình đâu mà hẹn rồi không thấy đến?”* anh nghĩ trong đầu.

- Anh đứng ngoài này làm gì vậy? Em đi tìm anh muốn chết!

Tiếng Loan Anh sau lưng làm anh vừa giật mình vừa cảm thấy sung sướng. Em đã đến với anh đúng lúc anh cần có em bên anh nhất, vì anh đã mòn mỏi chờ em, vì anh đã hết chịu nổi sự vắng bóng của em rồi.

- Em đến lúc nào mà anh không hay?

- Em đi một vòng tìm anh mà không thấy. Em chờ anh cũng cả tiếng đồng hồ rồi đó! Em bắt đền anh! Anh để em ngồi ăn một mình, anh đâu có biết đâu?

- Anh xin lỗi Loan Anh. Không hiểu chiều nay anh làm sao ấy!

- Làm sao là làm sao? Anh lại uống rượu hơi quá chứ gì? Em đã khuyên anh nên ngừng khi thấy say, anh có nghe em không vậy?

- Anh buồn vì không có em bên anh. Vắng em, anh chẳng còn biết làm gì hơn nữa!

- Thôi anh đừng buồn nữa. Em đây rồi, anh hãy ôm em đi, anh hãy hôn em đi, anh hãy ghì chặt em vào lòng đi. Anh làm em thương anh quá chừng!

Hoàng choàng tay ôm người yêu, kéo em vào sát bên mình. Anh cúi xuống hôn em như điên như dại, trên làn môi mọng của em, trên má em, trên đôi mắt nhắm nghiền của em. Anh chưa bao giờ cảm thấy sung sướng như bây giờ. Sức ảm từ người em làm cho anh ngây ngất, và trong anh bỗng dâng lên một sự thèm muốn dữ dội như chưa bao giờ anh thèm muốn như thế. Anh ghì chặt em trong vòng tay mình như thể anh sợ em lại bỏ đi, anh hít hà mùi da thịt em như thể anh sợ em không còn đó để cho anh hít hà nữa. Phảng phất từ thân người em là mùi Chanel No 5 mà anh ưa thích, anh đưa tay xuống xoa đùi em, mơn trớn làn da mịn, say sưa với cái cảm giác sung sướng ngây ngất anh đang chìm đắm vào. Anh thủ thủ vào tai người tình:

- Em yêu, em yêu của anh ơi, anh chưa bao giờ thấy thương em hơn lúc này! Chưa bao giờ, chưa bao giờ, em biết không? Anh chưa thương ai như thương em, em có biết không?

Hai đứa đứng dưới cơn gió lồng lộng ôm nhau cho bố công chờ đợi nhớ nhưng. Đã cả nửa năm nay Hoàng chưa được gặp lại Loan Anh. Hai đứa ở xa nhau hàng ngàn dặm, anh chỉ được gặp người tình khi em đến được với anh. Mà Loan Anh thì đang gặp bao nhiêu chuyện rắc rối trong gia đình, nhiều khi tưởng như đã đổ vỡ đến nơi. Chồng em rất hay ghen mà em lại là con người nghệ sĩ, em rất đa tình đa cảm, em thích sống phóng khoáng, không muốn lệ thuộc vào ai. Sống trong một môi trường xã hội tự do bình đẳng, em có quan niệm cuộc đời riêng tư của em là thiêng liêng, em không muốn vì gia đình, vì chồng con mà phải hy sinh nó. Em thích một cuộc sống độc lập, chồng em chỉ là một ràng buộc có tính cách xã hội. Như những người đàn bà khác, em phải có chồng, thế thôi. Em sẵn sàng cặp tay chồng đi các buổi tiếp tân, để được thấy thiên hạ rầm rộ khen rằng em và chồng em vừa đẹp đôi vừa tràn trề hạnh phúc, vừa giàu sang vừa quý phái, và nhất là để những người đàn bà khác không đẹp bằng em, không tiếng tăm bằng em, và không có người chồng triệu phú như em, tức tối và ghen tị với em. Em thích nhìn bộ mặt sung xĩa của những người đàn bà đó để tự thấy mình hơn họ về mọi mặt.

Nhưng em sống tình cảm, em tràn trề hạnh phúc khi ở bên Hoàng, người em yêu tha thiết. Em chỉ hưởng những giây phút tuyệt vời, những cảm giác thần tiên, những rung động của cả thể xác lẫn con tim khi em nằm trong vòng tay anh mà thôi. Đối với em Quang Minh và Hoàng là hai thực thể khác biệt, có thể trái ngược nhau nhưng bổ túc cho nhau. Em muốn cùng một lúc có cả hai, vì em có hai nhu cầu. Nhưng Quang Minh không chấp nhận như thế. Đã có lúc em nghĩ em phải dứt khoát với Quang Minh nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại, em thấy không được vì như thế em sẽ mất đi một phương diện, một yếu tố cần thiết cho cuộc sống. Còn dứt khoát với Hoàng thì em chưa hề bao giờ nghĩ tới, vì khi mất Hoàng, em sẽ mất phần tình cảm, phần chính của đời em. *"Sống mà không yêu đương thì còn sống làm gì?"* em tự hỏi.

Hoàng biết rõ hoàn cảnh của Loan Anh. Anh hiểu rằng người yêu một phần thuộc về anh và một phần khác thuộc về xã hội. Anh chỉ là yếu tố tình cảm trong cuộc sống của Loan Anh và Quang Minh, chồng em là yếu tố xã hội. Đôi khi anh đã ghen tuông với Quang Minh, anh đã muốn em là hoàn toàn của anh, nhưng ngay sau đó anh đã ý thức lại, anh đã thấy đâu có thể như thế được. Vì thế mà anh phải chịu, anh phải chấp nhận tình trạng khó khăn, anh phải chịu sự nhớ nhung, và đôi khi sự dằn vặt khổ sở.

- Anh nghĩ gì mà thần thờ như thế vậy anh?

Tiếng Loan Anh bỗng kéo anh trở về với thực tại. Anh, như kẻ bị bắt gặp quả tang đang phạm lỗi, bèn áp ứng:

- Đâu có! Anh đang mơ mộng một chút, có thể thôi...
- Anh Hoàng à, hôm nay em có một việc quan trọng muốn nhờ anh giúp...
- Chuyện gì em muốn anh làm, anh cũng làm mà. Đâu cần phải quan trọng...
- Anh cho em nói đi anh. Việc này, em phải nhờ đến anh vì em không còn ai để nhờ.

Nghĩ một chút như để cho người yêu tỉnh trí và chú ý đến lời mình, em nhìn thẳng vào mắt anh nói tiếp:

- Em muốn anh chứng kiến một cảnh tượng khá ghê rợn, một cảnh giết người...

Hoàng liền nghĩ trong đầu: *"Em chuyên viết truyện trinh thám, chắc em lại muốn cho mình coi một đoạn phim mới nhất của em đây! Em muốn biết ý kiến của mình chứ gì?"*

- Không phải thế đâu anh à! Đây là một cảnh tượng có thật đã xảy ra cách đây một tháng

Hoàng bỗng giật mình, anh thấy rợn tóc gáy và hơi rùng mình: *"Làm sao em biết được điều mình đang nghĩ trong đầu mà nói thế? Không lẽ em đọc được tư tưởng của mình sao?"*

- Em muốn anh chú tâm nghe em nói. Em đã thưa với anh lúc nãy, đây là một việc rất quan trọng em phải nhờ đến anh...
- Em nói đi, anh nghe em đây...
- Chuyện giết người này xảy ra chỉ cách đây chục cây số. Một người chồng đã giết vợ mà không ai hay biết. Em muốn đưa anh đến nơi xảy ra vụ án mạng. Anh cần biết chính xác vị trí đó..
- Ừ, thì em đưa anh tới nơi đó. Anh sẽ nhớ vị trí... Chừng nào em muốn anh đi với em?
- Em muốn mình đi bây giờ, có được không anh?
- Bây giờ? Sao gấp thế hả em? Anh đang muốn....
- Em biết anh đang muốn gì. Em yêu anh đã năm năm nay, có gì anh muốn mà em không biết đâu? Nhưng em đã thưa với anh rằng đây là một việc quan trọng, cần phải làm liền. Anh chiều em một tí đi mà...
- Ừ, em muốn anh đi thì anh đi thôi, nhưng sau đó...
- Sau đó anh muốn gì em cũng chịu.

Khi ra đến sân, anh mở cửa xe và tính ngồi nơi bánh lái, nhưng em nói:

- Anh để em lái cho, như thế em khỏi phải chỉ đường cho anh. Nhưng lúc về thì anh sẽ lái về nghe anh.

Loan Anh đưa anh đi đến một nơi vắng vẻ, ngay chỗ một cạnh sườn núi đâm thẳng xuống biển. Nơi đây là một đường cụt, xe không còn lối nào đi tới và từ đó trở đi biển ăn vào tới chân núi. Đứng bên đường nhìn xuống bờ biển đến tận xa tít chỉ là những tảng đá khổng lồ lờm chờm, nơi sóng vỗ ầm ầm làm sủi bọt trắng xoá. Hoàng đã đến nơi đây sáng ngày hôm trước, anh đã đứng nơi Loan Anh và anh đang đậu xe bây giờ, ngắm cảnh hùng vĩ của thiên nhiên, một bên là biển rộng bao la, nước xanh một màu xanh biếc, một bên là dãy núi cao hùng vĩ. Du khách thường hay ngừng xe nơi đây để thưởng thức thắng cảnh, để nghe tiếng sóng biển vỗ về, và để hít thở không khí trong lành. Nhưng bây giờ trong đêm tối mịt mờ, không có một ánh sáng nào ngoài đốm lửa nơi đầu đũa thuốc anh đang ngậm trên môi.

Loan Anh đã tắt đèn và tắt máy xe, xung quanh anh trời tối đen như mực. Ngay cả Loan Anh ngồi kế bên, anh cũng không thấy mặt. Nếu bây giờ vì một lẽ gì em biến đi thì anh cũng chẳng biết được. Đêm nay trời đang có cơn giông nên chẳng có tí trăng sao nào. Giá mà không có cơn bão hồi chiều và có ánh trăng chiếu sáng thì quang cảnh sẽ thật là thần tiên, và dĩ nhiên thiên hạ đã lái xe đến đây ngồi hóng mát. Nơi đây nổi tiếng là chỗ tụ họp của những cặp nhân tình. Họ đưa nhau đến đây để vừa yêu nhau vừa ngắm cảnh.

- Anh hãy nhìn kỹ nơi đằng kia, ngay trước mặt mình. Khi những tia chớp phụt sáng lên, anh sẽ thấy một cảnh tượng hãi hùng. Anh hãy ghi nhớ những gì mắt anh thấy nghe anh...

Hoàng có cảm giác giọng nói của Loan Anh tự nhiên lạnh lùng, một giọng nói vô cảm làm cho anh vừa thấy lạ vừa thấy ghê rợn như thể nó báo hiệu một cái gì khủng khiếp sắp xảy ra trước mắt anh. Anh lại có cái cảm giác hồi chiều, cảm giác điện giật sau cột sương sống như thể một luồng điện chạy tuốt lên tận óc làm dựng tóc gáy, nổi da gà. Anh rùng mình hai ba cái và vừa lúc đó ánh chớp lóe lên liên hồi chiếu sáng cả vùng trời mênh mông trước mặt. Và anh thấy cái cảnh tượng hãi hùng mà Loan Anh đã báo trước.

Anh thấy một chiếc xe lớn loại sang, một chiếc Lincoln hay Cadillac gì đó đậu cách xa anh khoảng hai trăm thước. Cánh cửa xe mở ra và một cặp vợ chồng còn trẻ, tuổi chừng bốn mươi, bốn lăm, ăn mặc thật sang trọng bước xuống. Anh không thấy mặt người đàn bà nhưng anh thấy giáng người rất quen, chắc chắn anh đã thấy nàng nơi đâu. Nàng mặc một chiếc váy màu đỏ xậm, đi đôi giày cao gót, trên vai có một khăn choàng cổ màu đen. Tướng nàng đi thật khoan thai, nhìn nàng anh cứ ngỡ ngỡ. Anh cố moi óc xem nàng là ai, anh đã gặp nơi đâu, nhưng không hiểu vì một lẽ gì, anh cảm thấy đầu anh nặng trĩu, tâm trí anh mù mờ, như thể một lớp sương mù bao phủ óc anh, ngăn cản anh nhận diện người đàn bà có giáng đi thật quý phái kia.

Anh không biết người đàn ông đó là ai. Anh chỉ biết ông ta mặc một bộ đồ complet sang trọng màu xám đen, đi giày đen, và tướng đi rất chững chạc. Anh thấy ông nắm tay nàng, hai người đi gần lại bờ vực đâm xuống biển. Anh không biết lúc đó biển ra sao, có sóng lớn hay không, nước biển có sủi bọt trắng xoá hay không vì một phần anh không thấy được, phần khác anh còn đang chú tâm theo dõi cặp vợ chồng. Anh thấy hai người đứng nơi đó, ngay sát vực thẳm, và tim anh hồi hộp vì lỡ họ chóng mặt ngã xuống thì sẽ toi mạng. Có lẽ họ đang ngắm cảnh, người đàn ông đứng sau lưng người đàn bà, hai tay ôm eo nàng như thể một cặp tình nhân đang âu yếm nhau. Không biết họ có nói với nhau câu gì hay không, anh thấy họ cứ đứng yên đó, không cử động chừng năm phút.

Rồi bỗng nhiên, tim anh như thót lại, miệng anh như muốn hét lớn lên nhưng không hét được, anh trở mắt

nhìn chùng chùng như thể anh đang lên cơn điên. cảnh hãi hùng anh chờ đợi đã xảy đến. Anh thấy người đàn ông từ từ nhấc đôi cẳng tay lên ngang vai người đàn bà, anh thấy rõ ràng như trong một đoạn phim quay chậm lại, đôi tay đó đẩy mạnh về phía trước, người đàn bà hét lên một tiếng hét rùng rợn kéo dài cả phút đồng hồ, anh thấy nàng ngã về phía trước, chậm chạp, để rồi bóng giáng nàng biến mất khỏi ánh mắt anh. Anh lại thấy người đàn ông bình thản cúi đầu nhìn xuống vực thẳm, sau đó lẳng lặng trở lại nơi chiếc xe đậu. Ông mở cánh cửa, ngồi vào ghế. Cánh cửa xe xập lại rồi chiếc xe từ từ lăn bánh.

Những tia chớp không còn lóe lên nữa, xung quanh Hoàng chỉ còn là bóng tối. Giọng nói lạnh lùng anh đã nghe trước đó chùng mươi phút lại vang lên bên tai anh:

- Anh Hoàng, anh đã chứng kiến vụ một người chồng giết người vợ mà cho đến giờ không ai hay biết.

Giọng nói ngừng lại như để lấy thêm sức, vì anh có cảm tưởng như càng ngày nó càng yếu dần. Trong bóng tối anh không thấy Loan Anh ngồi bên anh, nhưng tự nhiên anh thấy hồi hộp lạ. Anh cảm thấy một sự đau đớn xâm nhập hồn anh, anh thấy nước mắt anh như muốn trào ra, anh muốn nói một câu gì nhưng anh không mở được miệng, và anh thấy trong cái giây phút đau thương đó anh bất lực, anh hoàn toàn bất lực.

- Em muốn sáng mai anh đến bắt cảnh sát báo cáo vụ ám sát này. Bây giờ em có thể cho anh biết người đàn bà bị chồng giết đó là ai...

Tim anh nhói lên như thể hàng vạn mũi kim đang đâm vào, cả thân anh run lên bần bật, đầu anh nhức như búa bổ, anh tự nói trong thâm tâm, "*Anh không muốn biết, anh không muốn biết đâu. Anh van em, xin em đừng nói, anh van em... anh van em...*" Nhưng giọng Loan Anh vẫn văng vẳng bên tai anh:

- Anh Hoàng, Minh đã giết em anh ơi! Hấn đã giết em! Hấn đã giết em! Em muốn anh tố cáo hấn, em muốn hấn phải đền tội. Em đã chết oan, xin anh cứu cho hồn em... anh yêu ơi em xin giã biệt anh, em xin giã biệt anh, người em yêu ngút ngàn... em giã biệt anh yêu, anh ơi, em đã thương anh cho đến phút chót của cuộc đời em, anh có biết không, anh có biết không...

Khi tiếng nói tan đi trong không gian thì một tia chớp lại loé lên. Hoàng nhìn sang chiếc ghế trống trơn bên cạnh. Loan Anh, người tình bé nhỏ của anh, đã vĩnh viễn ra đi, anh sẽ không còn bao giờ gặp lại nàng. Anh nói khẽ như muốn để cho nàng nghe:

- Anh hứa sẽ trả thù cho em, anh hứa sẽ làm đúng như lời em dặn, Loan Anh ơi, anh cũng sẽ yêu em cho đến khi anh chết. Đối với anh, em là tất cả, em là linh hồn, em là niềm sung sướng, em là tình yêu, em là lẽ sống. Em đi rồi, anh còn ở lại làm gì hả em? Em ơi em ơi anh cũng yêu em ngút ngàn, em có biết không...

Hương Dương

Viết tại Cựu Kim Sơn ngày 19 tháng Năm năm 2005